Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 03/09/2020 a les 16:45

Carmen Zapata: «El PROCICAT ni ens respon els correus»

La gerent d'ASACC analitza la situació de les sales de música en directe | Interior, Salut i el PROCICAT no estan atenent la necessitat d'un pla sectorial

Carmen Zapata, gerent d'ASACC | F. Clara Orozco

Carmen Zapata és la gerent d'ASACC, l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya, la qual agrupa actualment una vuitantena de sales d'arreu del país que donen feina directa a uns 1.500 treballadors. Aquest estiu ha treballat en l'organització del Sala Barcelona, un festival adequat que ha nascut com a necessitat per a les sales barcelonines, i que han coorganitzat ASACC i l'Ajuntament de Barcelona. Zapata és, a més, directora artística del CurtCircuit i presidenta de MIM (Mujeres de la Industria de la Música).

Quina és la situació global de les sales de concerts?
Fins ara, totes les resolucions publicades al DOGC parlaven d'activitats, de les diferents llicències de què disposen les sales -bars musicals, cafeteries... -: un local podia obrir i programar música en viu o no només en funció de la llicència. La setmana passada es va publicar un decret que en el punt 7 -que interpreto de manera positiva-, permet les activitats culturals en recintes públics sempre que es garanteixi que no se supera el 50% de la capacitat i es compleixin les distàncies i mesures de seguretat que indica el PROCICAT. El problema és que el sector de la música no té un pla sectorial. Interior i Salut no s'han tornat a asseure amb el sector de l'oci i les sales de concerts des del dia 6 de juliol i, com que no tenim pla, improvisem.

De fet, no ens contesten ni els correus. El president Torra va dir que a Catalunya estaven prohibides les reunions de més de 10 persones. Ho va dir, el decret no es va publicar, però tot plegat ha provocat unes caigudes de vendes importants en el sector. Fins i tot Salut ha enviat cartes als ajuntaments recomanant la suspensió de festes majors? Tot això, d'on surt? On és la llei i el decret que donen suport a tot això? I al cap de tres dies, demana a la consellera que declari la cultura com un bé essencial. En què quedem, president Torra?

Actualment amb qui esteu parlant?
Estem interlocutant a través del grup #actuaculturasegura. Estem parlant amb l'ICEC i a Cultura hi ha molt bona predisposició i ens han ajudat; però des de l'ultima trobada que et comentava del 6 de juliol de la taula sectorial amb PROCICAT, Interior i Salut, el món de la música no ha tornat a tenir cap altra reunió. De fet, l'Acadèmia Catalana de la Música va enviar fa uns dies una carta adreçada al president per demanar una reunió i crear un pla sectorial de música -perquè ara mateix no s'hi està treballant-, i al cap de tres dies ens vam reunir amb la Consellera de Cultura. No estan parlant amb nosaltres de quines són les mesures, de què es pensa fer, de si s'allargarà aquest tancament, de quin és el pla B per compensar tot un sector tancat, ni de què serà de nosaltres aquest mes de setembre. No sabem res.

El darrer decret s'ha publicat al DOGC sense consensuar-lo amb vosaltres?
No s'ha consensuat. Nosaltres els enviem missatges en privat, ens anem queixant, i ells van reaccionant. Fins i tot entre departaments s'arriben a contradir. Tot plegat crea molta incertesa a les sales? no saben si han d'obrir o tancar. Quan les sales em pregunten què poden fer els dic el que entenc -perquè soc optimista i vull pensar en positiu-, i és que se'ns permet fer les actuacions en aquests espais, però les sales de festes i discoteques de moment no tenen cap decret que els hagi revertit la prohibició. I si permeten obrir amb totes les restriccions, amb taules i cadires, sense servei de barra? hi ha sales com Razzmatazz o Apolo que no ho podran fer. No té sentit sortir dels ERTO sense tenir un pla sectorial o arriscar-se a obrir per un 20% de l'ocupació de la sala i dels ingressos. Molts són locals que tenen una singularitat i unes característiques que fan que una platea amb taules i cadires no tingui sentit.

Sala Apolo de Barcelona Foto: Juan Miguel Morales

Abans d'aquest darrer decret, quines sales podien obrir?
Cap. Van incloure dins de les prohibicions els bars musicals, les sales de festes i espectacles i els cafès-concert? però no van incloure-hi els bars. Per tant, tothom que tingui llicència de bar pot obrir i fer un concert. Això és el que ha estat fent, per exemple, la sala Rocksound de Barcelona, programant la meitat en *streaming* i la meitat presencial. Altres sales han fet concerts amb un aforament reduït al 50%, i amb les mesures de distanciament d'un metre i mig, complementat amb una terrasseta a fora per poder tenir més ingressos. El decret diu que no es pot superar el 50% de l'aforament, però si a la superfície que tens li apliques el metre i mig de distància, l'ocupació final acaba essent d'un 20% o 30%. És inviable i insostenible econòmicament programar i obrir aquests espais.

El govern central va anunciar que els ERTO s'allargarien a partir del mes de setembre en alguns sectors. Esteu fent seguiment d'aquest tema?
Ho estem treballant. Des del mes de març que estem parlant amb l'INAEM, vam estar a la taula amb el ministre de Cultura i la ministra d'Hisenda, i indirectament també hem estat parlant amb Treball i amb diferents associacions territorials. *Sotto voce* sí que se'ns han dit que en el nostre sector es podrien allargar.

Heu presentat propostes a aquestes institucions?
Hem enviat cartes i hem presentat diverses propostes pilot, com el fet de fer un seguiment d'aquests espais per saber si aquí es produïen rebrots o no. Els rebrots no poden venir ni d'esdeveniments culturals ni de sales de concerts, perquè el 97% estan tancades. A Barcelona, ara mateix només hi ha tres sales obertes. La sala Jamboree, per exemple, està programant concerts gratuïts a la plaça Reial perquè li han donat un permís per celebrar el seu 60è aniversari; però no pot fer-ho dins de la sala perquè té llicència de discoteca, sala de festes i espectacles. La llicència de sala de concerts existeix des de fa 10 anys a partir d'una proposta de l'ASACC; però com que no es concedeixen noves llicències, no hi ha cap sala que la tingui. O bé són bars musicals, o bé són sales de festes i espectacles. No hi ha cap soci de l'ASACC que tingui una llicència de sala de concerts.

Vau valorar l'experiència de Sala BCN molt positivament, en el sentit d'una col·laboració entre un agent públic i un col·lectiu privat. Veieu possible estendre-ho arreu del país?
Sí. Estem parlant amb l'ICEC, amb la idea d'estendre al territori aquesta iniciativa, perquè no pot ser que Barcelona tingui música i la resta del país no en tingui. On no arribin els ajuntaments, pensem que hi ha un espai per replicar aquest model; les quatre Diputacions i la Generalitat hauran de posar diners damunt la taula per fer música en viu. Ara que tothom ja ha tornat de vacances, podrem parlar de tot això, i de cara a finals de setembre o principis d'octubre podrem tenir un pla per poder fer música amb condicions de seguretat i de distància; i si no es pot fer a les sales, que les administracions cedeixin espais per poder aplicar un model com el de Sala BCN.

Concert al Sala Barcelona 2020 Foto: Xavier Mercadé

Sembla ser, però, que ara per ara, qui té la paella pel mànec són els ajuntaments.
Una mica sí, però per exemple a L'Hospitalet vam estar a punt de replicar el projecte, però vam arribar una mica tard. No vam trobar grups disponibles perquè ja estaven compromesos amb els festivals, i vam decidir que ho ajornàvem a la tardor. Tenim la voluntat de l'ajuntament de fer programació, i si no es pot obrir la sala Salamandra, es poden fer moltes altres coses: envelats, hivernacles... Nosaltres per programar som ràpids, però necessitem la voluntat, el pressupost i l'espai.

Sabem quina és la magnitud de les pèrdues que arrosseguen les sales?
Encara no ho sabem, estem en això. S'han demanat crèdits pensant que seria un període més curt; ningú no s'imaginava que a hores d'ara estaríem com estem. La programació de Sala BCN ho explica tot. Vam començar en fase 2, amb **Clara Peya** i vam acabar amb **Ladilla Rusa** perquè pensàvem que començaríem asseguts i acabaríem ballant. Se'ns va vendre una mica la idea que tot es faria millor i aniria més de pressa, i la recuperació seria miraculosa? però això no ha passat. Ara estem amb unes xifres que s'assemblen més a les que teníem al març que les que teníem quan vam començar la represa. Ara mateix, totes les empreses del sector arrosseguen el lucre cessant, més els deutes a què s'han compromès. S'hauran de demanar moratòries, i fer un pla de rescat seriós. D'aquests centenars de milions que vindran d'Europa, una part importantíssima haurà d'anar al rescat de la cultura i, en particular, a aquests locals de concurrència pública als quals els han prohibit obrir i fer activitat.

Com valoreu des d'ASACC que el President Torra demani que la cultura sigui un servei essencial?
El que necessitem és que es consideri d'una vegada per totes que les sales de concerts són espais culturals. El sector té també manca de subvencions; arriben al 3%. Si la cultura és un bé essencial a protegir, cal que això vagi acompanyat d'unes mesures econòmiques que li donin suport i no la deixin caure. Si és essencial, el que hem de procurar és que tot un sector no se'n

vagi a la merda, perquè ara mateix som tots a casa.

Us sentiu una mica discriminats respecte als festivals?
Fa molts anys que convivim amb els festivals, és un fenomen que ja dura més de dues dècades, i ens afecta. Les sales deixen de programar des de maig -quan comencen els festivals i festes majors- fins a l'octubre. Hi ha un turisme de festivals i uns espònsors a qui els interessa més apostar pels festivals perquè tenen més visibilitat i impacte en pocs dies. Les sales han inventat el seu propi festival, SalaBCN, perquè dins de les sales no es podia fer res. L'Ajuntament de Barcelona hi ha invertit 170.000 euros que es podien haver repartit entre les sales; però les sales d'ASSAC estaven d'acord en què activar la música era infinitament més beneficiós per a elles: preferien oferir la programació de les sales en un escenari a l'aire lliure que quedar-se a casa amb els ajuts. Els diners que l'administració destina als festivals, comparativament amb els que es donen a les sales, són molts, però proporcionalment sempre han dit que és menys d'un 1% dels pressupostos que tenen, i segurament és veritat. Ens perjudica molt més que un festival inclogui una clàusula d'exclusivitat de sis mesos a un grup, i que li impedeixi tocar a una sala de concerts. Aquestes pràctiques d'exclusivitat ens perjudiquen molt perquè limiten la programació de les sales i perquè priven els artistes de poder tocar més d'una vegada. Hi ha limitacions i exclusivitats que no s'acaben d'entendre.